Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή δραχμικού αντίτιμου. Η συνέχεια ης έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υποχρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. «Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν είναι φορέας απόψεων μίας αναρχικής ομάδας. Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξω και πέρα από τους κρατικούς και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.

28Η ΟΚΤΩΒΡΗ.

Με την ευκαιρία της 46ης επετείου της εισόδου της Ελλάδας στη 2η Παγκόσμια Αλληλοσφαγή των Εργαζομένων τονίζουμε για μιαν ακόμα φορά: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ. ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ. ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ»

Αθήνα 30 Οκτώβρη 1986 **Νο 9**

Για αναγνώστες-μαθητές (και μόνο)

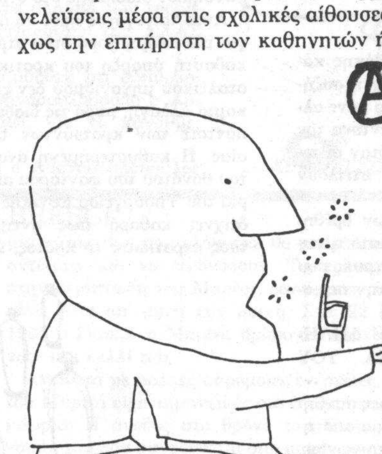
Φίλε αναγνώστη, επειδή ο κοινωνικός ρόλος του σχολείου είναι η λειτουργία του ως φορέα μετάδοσης και συντήρησης της κυρίαρχης ιδεολογίας, που στηρίζεται στην λογική της αναγκαιότητας της εξουσίας και του ταξικού διαμελισμού των ανθρώπων, οι μαθητικές εκλογές που διεξάγονται καθ' εικόνα και ομοίωση των πολιτικών εκλογών, απλά επιβεβαιώνουν αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό ρόλο του σχολείου. Τα πρότυπα εξουσίας που διδάσκεται ο μαθητής στο πρόσωπο του δασκάλου, η κοινωνική συμπεριφορά που του επιβάλεται μέσα από την πειθαρχία και την αναγκαστική μάθηση καθώς και μέσα από τον ανταγωνισμό με τους συμμαθητές του, και –τέλος– η βάρβαρη καθυπόταξη κάθε δημιουργικότητας και επιθυμίας, πρέπει να περιβληθούν τον μανδία του φιλελευθερισμού για να στηρίξουν το ψεύδος τους.

Φίλε αναγνώστη, όπως και στο επίπεδο της άμεσης πολιτικής, έτσι και εδώ, στο επίπεδο του σχολείου-φυλακής, ανασύρρεται ο μύθος των εκλογών όχι μόνο για να εθιστούν οι σημερινοί μαθητές στον αυριανό κομματικό τους εγκλωβισμό, αλλά και για να εκτονωθεί κάθε τάση ανάπτυξης πρωτοβουλιών κάθε τάση αυτονομίας, κάθε τάση άρνησης στην ομοιογενοποίηση του ατόμου. Οι μαθητικές εκλογές στα σχολεία, απροκάλυπτα εκτιμούνται ήδη σαν δείγματα της αυριανής κομματικής δυναμικότητας: οι μαθητές σήμερα «ψηφίζουν πολιτικά», δέσμιοι μιας κατάστασης προπαρασκευής τους για τον αυριανό ρόλο τους στην κοινωνία των ψυχονευρωτικών οπαδών, συζύγων, εξειδικευμένων εργατών, στρατοκρατών, κρατιστών, πολιτικάντηδων και νομιμοφρόνων πολιτών.

Φίλε αναγνώστη, όπως στις βουλευτικές και δημοτικές εκλογές, έτσι και στις μαθητικές, η άρνηση της συμμετοχής σου είναι βασική προϋπόθεση του απεγκλωβισμού σου από την κοινωνία της μιζέριας. Η περιφρόνηση στην ανάθεση κάθε πρωτοβουλίας σε αντιπροσώπους, ετοιμάζει την ρήξη σου με την εξουσία του καθηγητή και οδηγεί στην ανατροπή του σχολείου-φυλακής, στην κατάργηση της υποχρεωτικής μάθησης που κατευθύνεται από τα αφεντικά για τις ανάγκες τους.

Φίλε αναγνώστη, τα μαθητικά συμβούλια δεν μπορούν παρά να βελτιώσουν την σχολική μιζέρια, να την εκσυγχρονίσουν, διατηρώντας ανέπαφη την καταστροφική αντίληψη που τη διέπει. Όμως η σκλαβιά δεν επιδέχεται βελτίωση, παρά απαιτεί κατάργηση. Τα κομματικά όργανα που διακριτικά ελέγχουν τη λογική των σχολικών εκλογών, θέλουν –και το πετυχαίνουν– να χειραγωγήσουν το μαθητικό κίνημα, να το εντάξουν κομματικά, να αποτρέψουν την εξέγερση της νιότης. Οι πορείες του στυλ «Πολυτεχνείου», και τα φεστιβάλ ή οι μαθητικές γιορτούλες είναι η μουσική για το χορό της εξουσίας.

Φίλε αναγνώστη, οι αναρχικοί μαθητές απαιτούν ζωή στα σχολεία. Μπορούν να την πάρουν μόνοι τους, στα χέρια τους μέσα από την αυτοοργάνωσή τους, την αυτόνομη δράση, έξω και πέρα από τις πουστίτσες του μαθητικού συνδικαλισμού. Τα δεκαπενταμελή και τα προεδρεία είναι η ιεραρχία που πρέπει να ανατραπεί. Οι ελευθεριακές-αναρχικές συνελεύσεις μέσα στις σχολικές αίθουσες και δίχως την επιτήρηση των καθηγητών ή τις ευ-

λογίες των συμβουλίων, το είδος και το περιεχόμενο των συζητήσεων, ο καθορισμός των στόχων του μαθητικού κινήματος, χωρίς λογοκρισία, είναι εκείνο που πρέπει να διασφαλιστεί.

Φίλε αναγνώστη, η ανατροπή του ταξικού σχολείου και η δημιουργία του ελεύθερου σχολείου, πρέπει νάναι η προοπτική. Μια προοπτική που μπορεί να υλοποιηθεί μόνο μέσα από τις καταλήψεις αιθουσών, την κατάργηση των απουσιών και των βαθμών, την κατάργηση της υποχρεωτικής παρακολούθησης των μαθημάτων και της εξουσιαστικής σχέσης δασκάλων–μαθητών, μέσα από το σαμποτάζ της λειτουργίας του σημερινού αρτηριοσκληρωτικού, καταπιεστικού και βλαβερού σχολείου. **Η άρνηση της συμμετοχής στις εκλογές και στα σχολικά συμβούλια, είναι το πρώτο βήμα.**

ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«Αν το κράτος αποφασίζει να εντείνει την καταστολή του για να προστατεύει τον εαυτό του από την πάλη των εξεγερμένων προλεταρίων, τότε και οι εξεγερμένοι θα οργανώνουν την αυτοάμυνά τους και θα συνεχίζουν να αγωνίζονται με περισσότερη μαχητικότητα» (Απόσπασμα από κείμενο-κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών, όπως δημοσιεύτηκε στην αντιεξουσιαστική εφημερίδα ΔΟΚΙΜΗ Νο 6, του Οκτώβρη 1986).

Πολλοί στο παρελθόν μα και σήμερα ακόμη αντιμετώπισαν με διστακτικότητα και κάποιο σκεπτικισμό την συμμετοχή σε κινήματα συμπαράστασης προς φυλακισμένους συντρόφους. Κι αυτό γιατί τέτοια κινήματα εμπεριέχουν τον κίνδυνο εγκλωβισμού των δραστηριοτήτων και των παρεμβάσεων του αναρχικού κινήματος μέσα σ' ένα φαύλο κύκλο συλλήψεων, φυλακίσεων, συμπαράστασης προς τους κρατούμενους αναρχικούς, αποφυλακίσεων, νέων συλλήψεων, νέας συμπαράστασης, νέων αποφυλακίσεων και πάει λέγοντας. Κατανοούμε και θεωρούμε απόλυτα δικιολογημένη και βάσιμη την διστακτικότητα και τον σκεπτικισμό τους από τη στιγμή που ένα κίνημα συμπαράστασης αποτελεί την μοναδική και αποκλειστική δραστηριότητα του αναρχικού χώρου. Όμως, από το να αποφευχτεί ένας τέτοιος φαύλος κύκλος, μέχρι το να μη οργανώνεται καμιά κίνηση συμπαράστασης προς τους φυλακισμένους για τις ιδέες και την πρακτική τους αναρχικούς συντρόφους, υπάρχει τεράστια απόσταση.

Κανείς δεν ισχυρίζεται ότι πρέπει να πάψουμε να απευθυνόμαστε προς τα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα που πρέπει να πληροφορηθούν για την αναρχική θεώρηση της κοινωνικής πραγματικότητας, καθώς και γι τις προοπτικές που η θεώρηση αυτή μπορεί να προσφέρει. Προοπτικές που μπορούν να συμβάλλουν τόσο στην κατάνοηση της ταξικής, κατασταλτικής και απάνθρωπης φύσης του Κράτους, όσο και στην αυτοοργάνωση των καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων. Αυτοοργάνωση που είναι απαραίτητη για την δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους για ελευθερία, ισότητα και ολοκληρωμένη ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους. Δεν πρέπει όμως να μας διαφεύγει το γεγονός ότι υπάρχουν ήδη αρκετοί, που όχι μόνο έχουν πιστέψει στην αναρχική θεώρηση και προοπτική, αλλά και μέσα από τους αγώνες τους και την γενικότερη πρακτική τους έχουν αποδείξει την πίστη τους και την αφοσίωσή τους στον αγώνα για την ανατροπή του κράτους των αφεντικών. Αυτοί οι σύντροφοι είναι πολύτιμοι για το κίνημα γιατί είναι αυτοί που θα διαδόσουν τις επαναστατικές ιδέες του αναρχισμού και θα αγωνιστούν για την πραγματοποίησή τους.

Όταν αυτοί οι σύντροφοι κλείνοντας στην φυλακή για τους αγώνες τους, πρέπει με την οργάνωση ενός κινήματος συμπαράστασης, παράλληλα πάντα με τις άλλες δραστηριότητες του αναρχικού χώρου,

συνέχεια στην 4

ΟΙ «ΚΑΛΟΙ ΤΑΞΙΤΖΗΔΕΣ» ΚΑΙ Η «ΣΑΛΩΜΗ»

Στις 17 Οκτωβρίου συνελήφθη η Διονυσία Κώνστα, κατηγορούμενη για κλοπές. Αποδεικτικό στοιχείο για τις κατηγορίες δεν υπάρχει, ούτε η ίδια παραδέχεται τις κατηγορίες. Αλλά το βεβαρυμένο ποινικό μητρώο της Διονυσίας που παλιότερα είχε εκτίσει μια ποινή φυλάκισης, έγινε και το αποδεικτικό στοιχείο για να προφυλακιστεί. Αυτά είναι τα στοιχεία της πουλημένης δικαιοσύνης, για να χαρακτηρίζει τους ανθρώπους «ιδιαίτερα επικίνδυνους».

Οι εφημερίδες και η κοινή γνώμη έδωσαν περισσότερη σημασία στον τρόπο που διαπράχθηκαν οι κλοπές, διαστρεβλώνοντας εκχυδαϊστικά την πραγματικότητα. Μιλούσανε για μια γυναίκα που κατόρθωνε ν' αποκοιμίζει άντρες και εν συνεχεία να τους κλέβει. Άντρες που, θέλοντας να εκφράσουν όλα τα σεξουαλικά τους απωθημένα, βρίσκανε σαν πρόσφορη γι' αυτό, αυτήν την γυναίκα. Άντρες που πιστεύουν πως οι γυναίκες μόνο γι' αυτό τον σκοπό υπάρχουν. Να εκπληρώνουν τις σεξουαλικές διαστροφές τους! Άντρες που τους δικαιώνουν σ' αυτή τους την απαίτηση όλα τα υπάρχοντα ήθη και θεσμοί. Άντρες που θεωρούν τους βιασμούς κατόρθωμα και καυχιούνται γι' αυτούς. Είναι αυτοί που πιστεύουν πως η υποχρέωση των γυναικών είναι να τους υπακούν χωρίς κανένα όφελος. Σύμφωνα μ' αυτό θεωρούν κλοπή κι εξαπάτηση αν κάποια γυναίκα πάρει ό,τι της ανήκει. Ο μεγαλύτερος υποβιβασμός της ανθρώπινης αξίας πηγάζει απ' αυτή την ρατσιστική ιδεολογία.

Η σύλληψη της Διονυσίας Κώνστα έγινε από έναν ταξιτζή με την υποψία πως ήθελε να τον κλέψει. Οι φωτογραφίες των εφημερίδων που παρουσιάζανε τον ταξιτζή σαν ήρωα, για το κατόρθωμά του, ήταν όχι απλά πρόκληση αλλά και προσβολή απέναντι σε μας που ποτέ δεν θα δεχθούμε να μας παρουσιάζουν σαν ήρωες τους εκφραστές της πιο ποταπής και σιχαμερής φασιστικής ιδεολογίας, του φαλλοκρατισμού.

Λίγες ημέρες αργότερα πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων ο βιασμός μια 27χρονης από ταξιτζή, όπως άλλωστε παιρνούν συνήθως όλοι οι βιασμοί που κατορθώνουν να δημοσιευτούν. Και ποιος λοιπόν θα σώσει τις γυναίκες απ' όλους αυτούς τους ταξιτζήδες, τους φορτηγατζήδες κλπ που δεν θεωρούνται «ιδιαίτερα επικίνδυνοι» γιατί ο μύθος της αντρικής υπεροχής τους συντηρεί;

Μόνο η αυτοάμυνα των γυναικών μέσα από την αυτοοργάνωσή τους θα χτυπήσει το σύστημα που πιστεύει ότι κάθε γυναίκα πρέπει να πληρώνει με το φύλλο της το δικαίωμα να υπάρχει.

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Όλος ο κόσμος είναι διαμοιρασμένος σε κράτη, χωρισμένα μεταξύ τους με σύνορα, ώστε να στηρίζεται μ' αυτό τον τρόπο το πιο δολοφονικό σύστημα, το κράτος, μ' ελάχιστες παραλλαγές από χώρα σε χώρα.

Κατά το σύστημα κάθε κράτους, οποιασδήποτε χώρας, όποιος δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί απ' αυτό, δεν έχει δικαίωμα να περνά τα σύνορά του. Γι' αυτό τον σκοπό υπάρχει και νομοθετικό αδίκημα για παράνομη είσοδο. Για παράδειγμα, ένας πολυεκατομμυριούχος, ή ένας μπάτσος έχει άνετη είσοδο σ' οποιαδήποτε χώρα. Ο πρώτος μπορεί να προσφέρει εγγυήσεις λόγω της οικονομικής άνεσης που διαθέτει κι ο δεύτερος γιατί είναι όργανο του κράτους, κι επομένως μπορεί να φροντίσει για την διαφύλαξή του παντού.

Ένας καταδιωκόμενος και πολιτικός εξόριστος από την χώρα του όμως, δεν είναι πουθενά επιθυμητός. Στην Ελλάδα έχομε φτάσει στο σημείο όλες οι φυλακές να είναι γεμάτες από Ιρανούς, Τούρκους, Ιρακινούς, που θέλησαν ξεφεύγοντας από τη χώρα τους να περάσουν τα ελληνικά σύνορα. Πρόσφατα ανακοινώθηκε απ' την κυβέρνηση η άρνηση να επιτρέψει την ελεύθερη είσοδο σ' όσους προέρχονται απ' αυτές τις χώρες. Αυτό σημαίνει ότι αν κανένας επιχειρήσει να περάσει τα σύνορα, θα χτυπηθεί θα δολοφονηθεί απροκάλυπτα κι αδιαμαρτύρητα, με την σιωπηλή συνενοχή του ελληνικού λαού. Ακόμη κι αν κατορθώσει να περάσει, θα φυλακιστεί με σκοπό την έκδοση στη χώρα του. Στη χώρα απ' την οποία αγωνίστηκε να ξεφύγει, αναζητώντας ανθρώπινα δικαιώματα, αναζητώντας να ζήσει. Και σ' αυτή την περίπτωση ο καταδιωκόμενος κινδυνεύει να φυλακιστεί μετά την έκδοση στη χώρα του, στις φυλακές όπου τόσοι και τόσοι βασανίζονται. Κινδυνεύει ακόμη και να εκτελεστεί, γιατί τόλμησε ν' αρνηθεί το καθεστώς της χώρας του και προσπάθησε να ξεφύγει.

Κατά τ' άλλα, η ελληνική κυβέρνηση εμφανίζεται να καταδικάζει την δικτατορία της Τουρκίας, και μιλάει για ειρήνη, στέλνοντας κάτι ηλίθιες ρατσίστριες νοικοκυρές να μαζεύουν υπογραφές για την ειρήνη. Ο ρατσισμός διαποτίζει τους Έλληνες απέναντι στους πιο σκουρόχρωμους και οικονομικά πιο φτωχούς απ' αυτούς και τους επιβεβαιώνει σαν ανώτερους Ευρωπαίους. Κι ο Λεπέν, γάλλος φασίστας και φανατικός ρατσιστής, ετοιμάζεται να δώσει μαθήματα περί καθαρότητας της φυλής κι ιδεολογίας του θανάτου, στη Θεσσαλονίκη. Αυτός δεν έχει απαγόρευση εισόδου στη χώρα, κι η επίδειξη δύναμης της φασιστικής συμμορίας ετοιμάζεται.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ. ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ!

Εδώ και κάμποσο καιρό το φαράγγι του Κουρουπητού είχε την ατυχία να επιλεγεί σαν τόπος απόρριψης των σκουπιδιών της πόλης των Χανίων.

Το διπλανό χωριό, Μουζουρά, κι όλη η περιοχή του Ακρωτηρίου άρχισαν να γεμίζουν μύγες, κουνούπια και βρώμα. Τα πράγματα χειροτέρεψαν όταν, πριν από 2 περίπου μήνες, το πρόχειρο φράγμα που προστάτευε τη θάλασσα απ' τα σκουπίδια, υποχώρησε με αποτέλεσμα η θάλασσα να μπει στο φαράγγι και να μολυνθεί σε σημείο ώστε πολλά ψάρια να πεθάνουν.

Στις πολλές και έντονες διαμαρτυρίες των Ακρωτηριανών καθώς και πολλών Χανιωτών ο νομάρχης Μπαντουβάκης κι ο δήμαρχος Χανίων Κατσανεβάκης απαντούσαν ότι δεν υπήρχε άλλη λύση.

Είδαν κι απόειδαν οι Ακρωτηριανοί κι αποφάσισαν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Τα ξημερώματα της 6.10.86 έχτισαν με τσιμεντόλιθους και πέτρες οδόφραγμα κι έσκαψαν βαθύ χαντάκι στο δρόμο προς το Κουρουπητό εμποδίζοντας τα απορριματοφόρα να περάσουν.

Στις απειλές του νομάρχη, του δημάρχου Χανίων και του εισαγγελέα, οι Ακρωτηριανοί δήλωσαν ότι δεν υποχωρούν κι ότι αν χρειαστεί θα υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στη ζωή ακόμα και ένοπλα.

Ο δήμαρχος Κατσανεβάκης σε μια προσπάθειά του να κερδίσει τη συναίνεση των κατοίκων των Χανίων –καθώς μάλιστα πλησίαζαν κι οι δημοτικές εκλογές– υποσχόταν πως θα έψαχνε να βρει κάποια λύση.

Στις 20.10.86 ο Κατσανεβάκης κάλεσε τους Χανιώτες σε ανοιχτή συζήτηση. Ελάχιστοι δέχτηκαν να πάνε-αλλά κι αυτοί αποδοκίμασαν έντονα τον δήμαρχο και τον νομάρχη όταν οι τελευταίοι απείλησαν να στείλουν ΜΑΤ στο Κουρουπητό.

Οι Αναρχικοί των Χανίων βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή στο πλευρό των Ακρωτηριανών. Σε τρυκ, που κυκλοφόρησε σ' ολόκληρη την περιοχή, έγραψαν:

«Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ ΑΦΘΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ.

Είναι οι πραγματικές άθλιες συνθήκες που ρίχνουν τη μάσκα του απατηλού μεγαλείου της ταξικής κοινωνίας.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ: ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ».

κι από την άλλη μεριά:

«ΚΟΥΡΟΥΠΗΤΟ η εξουσιαστική κοινωνία είναι στο σύνολό της ότι και οι σκουπιδότοποί της: πηγή μόλυνσης του ανθρώπου. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΝΟΥΣ. ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΧΑΝΙΩΝ».

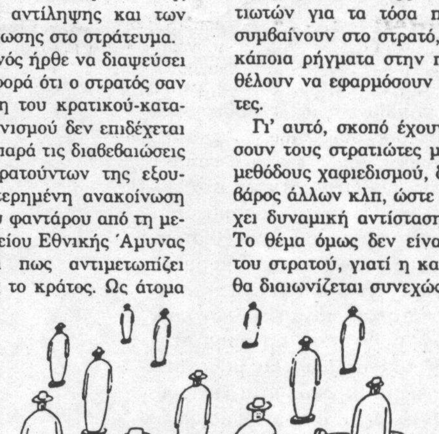
Στις 24.10.86 ο νομάρχης, ο δήμαρχος κι ο εισαγγελέας υποσχέθηκαν έγγραφα ότι σε 3 μήνες η χωματερή του Κουρουπητού θα σταματήσει να λειτουργεί κι ότι θα γίνει δεκτή η πρόταση των Ακρωτηριανών να θάβονται τα σκουπίδια σε εγκαταλειμένα λατομεία γύρω απ' τα Χανιά.

Οι Ακρωτηριανοί άνοιξαν το δρόμο. Έχοντας όμως συνειδητοποιήσει την αναξιοπιστία του κράτους, δηλώνουν ότι συνεχίζουν τον αγώνα με άλλα μέσα μέχρι την τελική τους νίκη.

Θάνατος φαντάρου

Άλλος ένας θάνατος φαντάρου στις 10.10.86 προστέθηκε στον ήδη υπάρχοντα κατάλογο των θυμάτων της στρατοκρατικής αντίληψης και των συνθηκών διαβίωσης στο στράτευμα.

Αυτό το γεγονός ήρθε να διαψεύσει για μια ακόμη φορά ότι ο στρατός σαν καθαυτή ύπαρξη του κρατικού-κατασταλτικού μηχανισμού δεν επιδέχεται καμιά αλλαγή, παρά τις διαβεβαιώσεις πάντοτε των κρατούντων της εξουσίας. Η καθυστερημένη ανακοίνωση του θανάτου του φαντάρου από τη μεριά του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας δείχνει καθαρά πως αντιμετωπίζει τους στρατιώτες το κράτος. Ως άτομα χωρίς καμιά προσωπικότητα, χωρίς καμιά αξία το ίδιο. Το μόνο που το ενδιαφέρει είναι να γίνουν πειθήνια όργανά του για την «υπεράσπιση της πατρίδας» και τη μελλοντική ένταξή τους-παθητικοποίησή τους στην κοινωνία. Επομένως δεν πρόκειται για θανάτους ή αυτοκτονίες των στρατιωτών όπως κατά καιρούς θέλουν να μας πείσουν τα επίσημα κρατικά χείλη. Αλλά δολοφονίες του ίδιου του κράτους και των στρατοκρατών που το υπερασπίζονται.

Δεν είναι τυχαίο που τέτοια γεγονότα τα αποσιωπούν σκόπιμα για να διαφυλάξουν την πειθαρχία των στρατιωτών και για να διατηρήσουν το μύθο του «σκληρού τρόπου ζωής» που πρέπει να υπάρχει σε καθε στρατώνα. Οι καθημερινές καταγγελίες των στρατιωτών για τα τόσα παράλογα που συμβαίνουν στο στρατό, δημιουργούν κάποια ρήγματα στην πειθαρχία που θέλουν να εφαρμόσουν οι στρατοκράτες.

Γι' αυτό, σκοπό έχουν να διαχωρίσουν τους στρατιώτες με τις γνωστές μεθόδους χαφιεδισμού, διακρίσεων σε βάρος άλλων κλπ, ώστε να μην υπάρχει δυναμική αντίσταση από αυτούς. Το θέμα όμως δεν είναι η βελτίωση του στρατού, γιατί η κατάσταση αυτή θα διαιωνίζεται συνεχώς με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αλλά η κατάργησή του.

Γιατί ο στρατός σαν δομή και σαν οργάνωση είναι ένας ακόμη κατασταλτικός μηχανισμός που χρησιμοποιεί η εξουσία.

Και αυτό φαίνεται καθαρά με τη στήριξη όχι μόνο δικτατοριών αλλά και «κοινοβουλευτικών δημοκρατιών».

Η ενεργητική αντίσταση επομένως σε αυτόν τον μύθο που καλλιεργείται για την ανάγκη ύπαρξης του στρατού πρέπει να γίνει συνειδητά από όλους μας για να μην υπάρχουν άλλα θύματα της κτηνωδίας του κράτους.

ΠΗΡΑΜΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΑΣ...

• Από την *Ομάδα Αναρχικοί Ακτιβιστές*, πήραμε την παρακάτω επιστολή-πρόταση:

«Προς την προσωρινή επιτροπή σύνταξης του "Αναρχικού"

Παρακολουθούμε με ενδιαφέρον την έκδοση του "Αναρχικού". Διατηρούμε όμως σοβαρές αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητά του, τόσο ως μέσου άρθρωσης του αναρχικού λόγου, όσο και ως άξωνα συσπείρωσης των αναρχικών του ελλαδικού χώρου. Θεωρούμε αυτή την (κατά την κρίση μας) αναποτελεσματικότητα του δελτίου, φυσικό σύμπτωμα του αναρχικού κινήματος, ενός κινήματος που αποδεδειγμένα στερείται κοινής συνείδησης για την εμβέλεια, την σύνθεση και τις ανάγκες του. Θα λέγαμε ότι στο όνομα του ατομικού αυθορμητισμού, της επιμέρους συναίνεσης, της αναζήτησης ομοιογενοποίησης πρακτικών και απόψεων, το αναρχικό κίνημα αναλώνεται συγκροτώντας ομάδες και στέκια, δίχως αντικειμενική δυνατότητα μεταξύ τους επικοινωνίας και οργάνωσης. **Οι αποτυχίες του παρελθόντος γίνονται κριτική του παρόντος και παράγοντας πόλωσης του μέλλοντος.** Η φιλόδοξη προοπτική της δημιουργίας μιας κοινωνίας αντιεξουσιαστικής, μαγνητίζει την σκέψη όλων μας. Όμως αυτή η προοπτική καθώς και η δυναμική του αναρχικού κινήματος κατακερματίζεται στις ομαδοποιήσεις. Χωρίς την απαιτούμενη επικοινωνία, οι αναρχικοί ξεκομμένοι πέφτουν στην λούμπα της αυτοεξορίας σε γειτονιές, σε έντυπα –ο καθένας το δικό του– σε δραστηριότητες εκτόνωσης.

Θεωρούμε απαραίτητο να επιτευχθεί μία σύγκλιση των δραστηριοτήτων, ένας προσδιορισμός του ζητούμενου και των μέσων που θα χρησιμοποιηθούν για να κερδηθεί. Όσο η σημερινή μορφή και λειτουργικότητα του "Αναρχικού" παραμένει ως έχει, η παρουσία αυτού του δελτίου θα μας υπενθυμίζει με τον σκληρότερο τρόπο την αδυναμία μας να συσπειρωθούμε, έστω κι αν δεν χρειάζεται να θυσιάσουμε την ύπαρξη των ομάδων μας και της αυτοδυναμίας τους. **Ξεπερνώντας τον φετιχισμό των εύκολων αφορισμών και της πικρής εμπειρίας του παρελθόντος, προτείνουμε την πραγματοποίηση μιας διήμερης συγκέντρωσης των αναρχικών ομάδων της Αθήνας.** Καλούμε τις ομάδες να στείλουν τις προτάσεις τους στον «Αναρχικό». Για την ύπαρξη (και μόνο) μιας αρχικής πρότασης, προτείνουμε το **πρώτο δεκαήμερο του Δεκέμβρη** σαν χρόνο, και κάποιο **χώρο με άσυλο** σαν τόπο της συγκέντρωσης.

Ομάδα Αναρχικοί Ακτιβιστές.»

• Από την μαθητική **Ομάδα Παρέμβασης** πήραμε το παρακάτω κείμενο:

«Συμμαθήτριες Συμμαθητές

Η νέα σχολική χρονιά άρχισε και στον ίδιο ρυθμό όπως πάντα, καλώντας μας να αντιμετωπίσουμε την εντατικοποίηση καθώς και τη στείρα απομνημόνευση των μαθημάτων. Η ζωή μας πια μπαίνει σ' ένα εξαντλητικό πρόγραμμα:

ΣΧΟΛΕΙΟ – ΣΠΙΤΙ – ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ – ΣΠΙΤΙ. Κάθε μέρα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την αυθεντία, τον αυταρχισμό των καθηγητών και την ανιαρή παρακολούθηση μαθημάτων. Πρέπει να αποδεικνύουμε καθημερινά την υποταγή μας στην εξέταση και την καλή μας συμπεριφορά. Για όσους δεν συμμορφώνονται και αντιδρούν υπάρχουν ο κατάλογος, το απουσιολόγιο και το ποινολόγιο.

Το σχολείο είναι ένας από τους πρώτους μηχανισμούς για την προσαρμογή του ατόμου στη σημερινή δομή της κοινωνίας και λειτουργεί έτσι που να κατανέμει τους νέους σε διάφορους ρόλους (μαθητές α΄ και β΄ κατηγορίας, πολίτες α΄ και β΄ κατηγορίας).

Μία από τις ..."ελευθερίες"... που μας προσφέρουν είναι και η εκλογή του 15μελούς όπου μπορούμε να εκφράζουμε τη γνώμη μας διαμέσου των αντιπροσώπων που εκλέγουμε ...αλλά... αποφασίζει πάντα το συμβούλιο των καθηγητών... Αλλά και ακόμα αυτοί που εκλέγουμε δεν δεσμεύονται σε τίποτα απέναντί μας μια και αντιπροσωπεύουν τους κομματικούς τους φορείς κι όχι εμάς τους μαθητές.

Ερχόμαστε στο σχολείο για να αποκτήσουμε την ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ και με σκοπό ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ τις λανθασμένες αρχές της κοινωνίας όπου ζούμε και να ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ μια ΙΣΗ για ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους κοινωνία, γεμάτη ΑΓΑΠΗ, ΑΝΘΡΩΠΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ κοινωνία. Καιρός να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Ως ομάδα παρέμβασης έχοντας και τη δική σας ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ και ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ προτείνουμε:

α) Να δημιουργηθούν ταμπλώ ελεύθερης έκφρασης στο σχολικό χώρο

β) Ελεύθερη διακίνηση εντύπων

γ) Τη διάθεση του σχολικού κτιρίου για μαθητικές εκδηλώσεις

δ) Την ενεργό συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις

ε) Όλη η εξουσία στις γενικές συνελεύσεις οι οποίες θα είναι ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ και ΑΡΜΟΔΙΕΣ για οποιαδήποτε απόφαση αφορά τις μαθητικές κοινότητες. Αντιπρόσωποι θα ορίζονται από τη γενική συνέλευση, θα 'ναι ΑΜΕΣΑ ΑΝΑΚΛΗΤΟΙ και θα δεσμεύονται από τις αποφάσεις της γενικής συνέλευσης.

Συμμαθήτριες Συμμαθητές από εμάς εξαρτάται η μελλοντική ριζική αλλαγή στο σύστημα της εκπαίδευσης. **ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.**

ομάδα παρέμβασης»

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ!

Ποινική δίωξη κατά του 18χρονου Νίκου Κόκκαλη άσκησε ο εισαγγελέας κατηγορώντας τον για «απόπειρα σωματικής βλάβης» σε βάρος του αστυφύλακα Χαράλαμπου Αθανασουλόπουλου που στις 31.3.86 είχε πυροβολήσει και τραυματίσει σοβαρά στην ωμοπλάτη το Νίκο σε σπίτι της οδού Οικονόμου 8 στα πλαίσια των τρομοκρατικών επιχειρήσεων της ΕΛΑΣ στα Εξάρχεια.

Αξίζει να θυμίσουμε ότι δικαιολογώντας τον Αθανασουλόπουλο ο Αρκουδέας είχε πει: «Τι να κάνουμε; Αστόχησε!...»

Κι έτσι, ενώ ο Αθανασουλόπουλος τριγυρνάει ελεύθερος και οπλισμένος, η ανάκριση σε βάρος του θύματός του ανατέθηκε στη 10η τακτική ανακρίτρια,.

Θα πρέπει να πούμε, επίσης, ότι όταν ο Κόκκαλης πήγε με τη δικηγόρο του στο αστυνομικό τμήμα, διαπίστωσε πως η αρχική του κατάθεση είχε παραποιηθεί και πλαστογραφηθεί.

GAETANO BRESCI

Ο Γκαετάνο Μπρέσι ήταν ένας Ιταλός εργάτης που οι αναρχικές του ιδέες είχαν σαν αποτέλεσμα την εξορία του στις Ενωμένες Πολιτείες. Από εκεί ο Μπρέσι, με όλο και μεγαλύτερη αγανάκτηση, παρακολουθούσε τις άγριες σφαγές των εργατών στην Ιταλία, όπου βασίλευε ο Ουμβέρτος ο 1ος, και που είχαν ενταθεί ιδιαίτερα το 1898, με τη συστηματικοποίηση της χρήσης της ένοπλης βίας ενάντια στο λαϊκό κίνημα. Αποκορύφωμα της καταστολής του εργατικού κινήματος αποτέλεσε τη σφαγή της Σικελίας, το Δεκέμβρη του 1897 και πάνω απ' όλα το μακελιό στο Μιλάνο, το Μάη του 1898, όπου σκοτώθηκαν 79 εργάτες (σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή) και τραυματίστηκαν πάνω από 500.

Τότε ο Μπρέσι αποφασίζει ότι πρέπει να δράσει. Στις 17 Μάη του 1900 αφήνει την Αμερική και στις 27 Ιούλη φτάνει στη Μόντσα της Ιταλίας, όπου ο βασιλιάς παραθερίζει στο εξοχικό του ανάκτορο.

Στις 29 Ιούλη του 1900 ο Μπρέσι εκτελεί με 4 σφαίρες τον βασιλιά.

Η δίκη του, στις 29 Αυγούστου του ίδιου χρόνου, κρατάει μόνο μια μέρα. Στο κακουργιοδικείο του Μιλάνου διακηρύσσει: «Κτύπησα τον επικεφαλής του Κράτους γιατί κατά τη γνώμη μου αυτός είναι υπεύθυνος, για όλα τα θύματα του συστήματος που ο ίδιος εκπροσωπεί θύματα του συστήματος που ο ίδιος εκπροσωπεί και υποστηρίζει».

Η απόφαση είναι απάνθρωπη: ισόβια και 7χρόνια απομόνωση σε πειθαρχικό κελλί, δηλαδή 7 χρόνια σ' ένα κελλί 2 τετρ. μέτρων, χαμηλοτάβανο και χωρίς φως, με νερό, ψωμί και μια σούπα μόνο μια φορά τη μέρα, με αλυσίδα στα πόδια, ενώ απαγορεύεται αυστηρά το διάβασμα, το γράψιμο, το κάπνισμα, η επικοινωνία μ' άλλους κρατούμενους, με λίγα λόγια μια κατάσταση που ελάχιστοι θα μπορούσαν να την αντέξουν και να επιβιώσουν. Το κράτος, ωστόσο στην περίπτωση του Μπρέσι, δεν έμεινε ικανοποιημένο ούτε απ' αυτή την ποινή. Στις 22 Μάη του 1901 ο Γκαετάνο Μπρέσι βρίσκεται «αυτοκτονημένος» στο κελλί του.

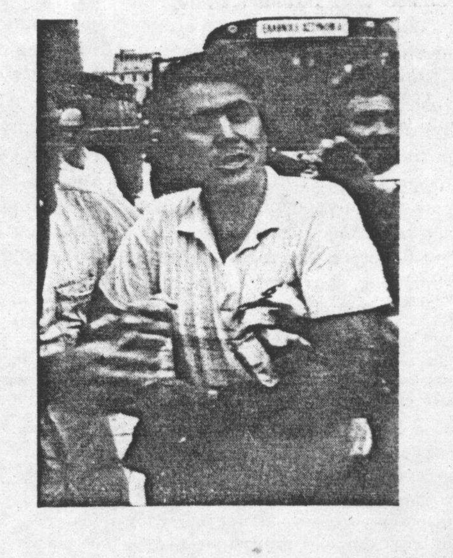
Αντίθετα με πολλές παρόμοιες ενέργειες, η πράξη του Μπρέσι είχε σημαντικές συνέπειες στην ιταλική ιστορία: Η άνοδος στο θρόνο του Βίκτωρα-Εμμανουήλ του 3ου συνοδεύεται από μιαν «αποφασιστική στροφή που ανοίγει το δρόμο στην εγκαθίδρυση της δημοκρατίας» σύμφωνα με την απόφαση όλων σχεδόν των ιστορικών.

Έτσι η «τρομοκρατική» ενέργεια του Γκαετάνο Μπρέσι, βρίσκει τη θέση που της αξίζει μέσα στην αλυσίδα των θετικών γεγονότων που βοήθησαν στην εξέλιξη και στην πρόοδο της Ιταλίας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο πρώτος, που αναγνώρισε σαν θετική την πράξη του Μπρέσι, ήταν ο ίδιος ο Βίκτωρ-Εμμανουήλ –που, άλλωστε, ήταν ο πιο κερδισμένος. Μετά το θάνατο του Μπρέσι όρισε να δίνεται σύνταξη, και μάλιστα απ' το βασιλικό ταμείο, στη χήρα και στα ορφανά του τυρανοκτόνου που ως τότε ζούσαν σε έσχατη εξαθλίωση.

Σήμερα, 86 χρόνια αργότερα, οι Αναρχικοί της Καρράρα πρότειναν στο δήμο να στήσει το άγαλμα του Γκαετάνο Μπρέσι σε κεντρικό σημείο της πόλης. Με την πρόταση συμφώνησαν το Σοσιαλιστικό, το Δημοκρατικό και το Ριζοσπαστικό κόμμα ενώ οι Χριστιανοδημοκράτες και το φασιστικό Κοινωνικό Κίνημα αντιτάχτηκαν σθεναρά στην πρόταση προβάλλοντας λόγους «κοινωνικής ηθικής». Το ΚΚ Ιταλίας, ως συνήθως, αποφεύγει να πάρει θέση.

Monde Libertaire 16.10.86.

Τον θυμάστε; Στην Πανελλαδική συγκέντρωση για την κρατική καταστολή, στα Προπύλαια, στις 3 Ιούλη, παριστάνοντας τον φωτορεπόρτερ φωτογράφιζε τους συγκεντρωμένους...

Που θα βρείτε τον «Αναρχικό»:

- Βιβλιοπωλείο «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ», Ζ. Πηγής 17
- Στέκι Ζωγράφου, Δαβάκη-Πίνδου & Ελ. Βενιζέλου.
- Κέντρο Εναλλακτικών Κινήσεων, Σκιάθου 49δ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Φαίνεται πως πιστεύουν ότι τα σχολεία αποτελούν καλύτερο περιβάλλον, με μεγαλύτερη εντιμότητα και ειλικρίνεια από τον εξωτερικό κόσμο –πιστεύουν ότι είναι, όπως είπε χαρακτηριστικά ένας φίλος μου, «μουσεία αρετής». Ή ότι όσοι βρίσκονται στα σχολεία, παιδιά κι ενήλικοι, έχουν ανώτερα και καλύτερα κίνητρα από τους άλλους ανθρώπους. Έχουν μεγάλο λάθος. Υπάρχουν βέβαια μερικά καλά σχολεία. Αλλά γενικά δεν είναι ούτε κάτι αντίθετο προς, ούτε ένα αντίδοτο για, έναν εξωτερικό κόσμο που πλημμυρίζει από φθόνο, φόβο, απληστία, και ιδεοληπτικό ανταγωνισμό τα σχολεία είναι κάτι ανάλογο μ' αυτό τον κόσμο. Δεν είναι παρά χειρότερα, μια φρικιαστική, αφηρημένη, απλουστευμένη μικρογραφία του. Στον εξωτερικό κόσμο, γίνονται και μερικά πράγματα τουλάχιστον μ' εντιμότητα, γι' αυτή καθεαυτή την αξία τους. όχι απλώς για λόγους ανταγωνισμού οι άνθρωποι δεν βρίσκονται παντού και πάντοτε σε κατάσταση συνεχούς ανταγωνισμού μεταξύ τους δεν υφίστανται (τουλάχιστον όχι ακόμα). κάθε στιγμή της ζωής τους τις αυθαίρετες και τελεσίδικες διαταγές και κρίσεις των άλλων. Στα περισσότερα σχολεία όμως, ο μαθητής κάθε λεπτό της ώρας κάνει ό,τι του λένε οι άλλοι, υφίσταται τις κρίσεις τους, βρίσκεται σε μια κατάσταση όπου μπορεί να βγει νικητής μόνο σε βάρος των συμμαθητών του.

Υπάρχουν ελάχιστοι άνθρωποι σήμερα, *όποιο κι αν είναι* το επάγγελμά τους, στους οποίους μπορεί να δοθεί τέτοια απεριόριστη εξουσία όπως η εξουσία που ασκούν οι δάσκαλοι πάνω στα παιδιά. Τα σχολεία φαίνεται ότι συγκαταλέγονται μεταξύ των πιο αντιδημοκρατικών, εξουσιαστικών, καταστροφικών και επικίνδυνων θεσμών της σύγχρονης κοινωνίας. Κανένας άλλος θεσμός δεν είναι τόσο βλαβερός για τόσο πολλούς ανθρώπους, κανένας άλλος θεσμος δεν μπορί να καταστρέψει ολοκληρωτικά σχεδόν την περιέργεια, την ανεξαρτησία, την εμπιστοσύνη, την αξιοπρέπεια, την αίσθηση ταυτότητας και προσωπικής αξίας του ανθρώπου. Τα σχολεία δεν προστατεύουν τα παιδιά από την ασχήμια του εξωτερικού κόσμου. Είναι το ίδιο άσχημα όπως και ο εξωτερικός κόσμος, κι επιπλέον οι επιβλαβείς επιπτώσεις τους στα παιδιά συμβάλλουν στη διαμόρφωση του βλαβερού χαρακτήρα του εξωτερικού κόσμου. Η ασθένεια που βασανίζει το σύγχρονο κόσμο είναι ως επί το πλείστον μια ασθένεια που προξενήθηκε μέσα στα σχολεία. Στο σχολείο ακριβώς μαθαίνουν οι περισσότεροι άνθρωποι ν' αποδέχονται ότι κάποιος ειδικός θα τους τοποθετήσει σε μια βαθμίδα της ιεραρχίας. Στο σχολείο εθιζόμαστε και πιστεύουμε στο αναπόφευκτο μιας ολοκληρωτικά ελεγχόμενης κοινωνίας. Δεν αποκτούμε πολλές επιστημονικές γνώσεις αλλά διδασκόμαστε να λατρεύουμε τους «επιστήμονες» και να πιστεύουμε πως ό,τι χρειαζόμαστε ή θέλουμε μόνον αυτοί μπορούν να μας το δώσουν. Το σχολείο είναι ο θεσμός που μοιάζει περισσότερο με τη φρίκη που περιγράφεται στο «Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος» του Χάξλεϋ, με το άλφα και το βήτα, το δέλτα και το έψιλόν του –είναι η πραγματικότητα που απειλεί να κυριαρχήσει παντού.

Απόσπασμα από το βιβλίο «ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ» του Τζων Χολτ. Εκδόσεις Καστανιώτη.

«Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ»

«Εδώ ο κόσμος καίγεται κι η κυρά χτενίζεται» λέει μια παλιά παροιμία.

Φαίνεται ότι κάτι τέτοιο γινόταν τόσο συχνά στην Ελλάδα στο παρελθόν που τελικά έγινε και παροιμία.

Κάτι τέτοιο μόνο μπορεί να σκεφτεί κανείς, όταν διαβάζει στις εφημερίδες για τις επισκέψεις των Ευρωπαίων αρχιδεσμοφυλάκων και ειδικών στην ισοπέδωση της προσωπικότητας των κρατουμένων, στις φυλακές Κορυδαλλού και Τίρυνθας, που έγιναν στις 23 και 24 Οκτώβρη αντίστοιχα.

Γλοιώδεις και ευτελείς δημοσιογράφοι, που «φιλάνε κατουρημένες ποδιές» (όπως λέει μια άλλη παροιμία) στην προσπάθειά τους να αναρριχηθούν σε ανώτερες και καλύτερα αμοιβόμενες θέσεις μέσα στην εφημερίδα τους, μας φλόμωσαν στα ψέμματα και στα παραμύθια, παρουσιάζοντάς μας τις παραπάνω φυλακές σαν πολυτελή ξενοδοχεία, όπου οι «παραθεριστές» κρατούμενοι, όχι μόνο δεν πληρώνουν μία για το φαΐ, τον ύπνο και τις υπηρεσίες που τους προσφέρονται, αλλά διδάσκονται και ένα σωρό χρήσιμα επαγγέλματα και τέχνες, και γεμίζουν τον χρόνο τους τόσο δημιουργικά, που εμείς οι έξω απ' τη φυλακή θα πρέπει να τους ζηλεύουμε!

Επειδή θεωρούμε υποβιβασμό της νοημοσύνης μας το να ασχοληθούμε σοβαρά μ' αυτά τα γελοία δημοσιεύματα γελοίων δημοσιογράφων, το μόνο που μπορούμε να τους ευχηθούμε είναι να κλειστούν κι αυτοί στις φυλακές, για να βρουν κι αυτοί εκεί τις ιδανικές συνθήκες για την ανάπτυξη της δημιουργικότητάς τους. Δημιουργικότητα που φαίνεται έχουν χάσει προ πολλού, αν κρίνουμε απ' τις βλακείες που γράφουν.

Όσο για μας που δεν είμαστε τόσο τιποτένιοι, ή τόσο ηλίθιοι, ώστε να καμωνόμαστε ότι ξεχνάμε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ναζιστικής Γερμανίας, που στην εποχή τους έκαναν τους Γερμανούς δημοσιογράφους να τους αφιερώνουν ανάλογα εγκώμια, διαπιστώνουμε ότι το τεράστιο ολόγκαν πάνω απ' την πύλη του πιο φρικτού στρατοπέδου εξόντωσης, του Άουσβιτς, «Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ» εμπνέει όσο τίποτε άλλο την κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στη διαμόρφωση της σωφρονιστικής της πολιτικής. Και βέβαια, οι Ευρωπαίοι καλεσμένοι της, πιστοί στις ανάλογες παραδόσεις των χωρών τους που επέβαλαν τα καταναγκαστικά έργα στους κρατούμενούς τους εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια, αρχή κάνοντας με τις γαλέρες, μπορούν να φύγουν ικανοποιημένοι απ' την Ελλάδα. Μπορούν να φύγουν ικανοποιημένοι, γιατί είδαν με τα μάτια τους την μίμηση της λογικής των στρατοπέδων συγκέντρωσης να ανάγεται σε αρετή και σε κεντρική κατευθυντήρια γραμμή της κοινωνίας.

Όσον αφορά το Υπουργείο Δικαιοσύνης, τους δεσμοφύλακες και τους διευθυντές των φυλακών που οργάνωσαν όλο αυτό το θέατρο, μπορούμε να τους καταλογίσουμε ανικανότητα σε σχέση με τους Γερμανούς ομόλογούς τους των στρατοπέδων συγκέντρωσης της Χιτλερικής Γερμανίας. Γιατί σ' αυτά οι «αρμόδιοι» επισκέπτες μπορούσαν να αποθαυμάσουν ολόκληρες ορχήστρες από κρατούμενους, που παίζοντας εκλεκτά κομμάτια κλασσικής μουσικής, οδηγούσαν τους συναδέλφους τους κρατούμενους στο δρόμο για «ηθική και σωματική κάθαρση».

Τώρα τι κι αν η Ελλάδα όλη βούιξε απ' τις αποκαλύψεις της αντιεισαγγελέα Γιαταγάνα για το φοβερό κάτεργο του Επταπυργίου, όπου σαπίζουν οι 18χρονοι αναρχικοί διαδηλωτές Κώστας Πέτρου και Πασχάλης Λιάλιαρης; Τι κι αν η Ελλάδα όλη βούιξε απ' τις αποκαλύψεις για το ανθρωποφάγο τέρας που λέγεται Πειθαρχικές Φυλακές Κέρκυρας; Τι κι αν στις μεσαιωνικές φυλακές Αλικαρνασσού αργοπεθαίνει ο Νίκος Τσουβαλάκης μετά από 45 μέρες απεργίας πείνας; Αυτά το Υπουργείου Δικαιοσύνης και τους ξευτιλισμένους δημοσιογράφους που το υπηρετούν, τους αφήνουν... παγερά αδιάφορους!

συνέχεια από 1

να αποδεικνύονται έμπρακτα από τους συντρόφους τους δύο πράγματα τουλάχιστον: Πρώτον, πρέπει να αποδεικνύεται στους φυλακισμένους συντρόφους ότι δεν είναι μόνοι στον αγώνα τους, αλλά υπάρχουν και οι σύντροφοί τους, που εκτιμούν τον αγώνα τους και θα κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους για ν' απελευθερωθούν. Και δεύτερον πρέπει να αποδεικνύεται απέναντι στο κράτος ότι οι αναρχικοί δεν είναι εύκολα θύματα, αλλά μέλη ενός κινήματος που ξέρει να οργανώνει την αυτοάμυνά του και κατά συνέπεια, έχει και την δύναμη και την θέληση να παλεύει γι την απελευθέρωση των μελών του, που συλλαμβάνονται σαν όμηροι από το κράτος.

Έτσι, απ' τη μια μεριά, όσοι καταλαβαίνουν την αναγκαιότητα του αγώνα για την ανατροπή του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος, θα επιδίδονται με μεγαλύτερο θάρρος, αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα στον αγώνα τους, εφ' όσον θα ξέρουν ότι ποτέ δεν θα είναι μόνοι, και απ' την άλλη οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους, αντιλαμβανόμενοι τους κινδύνους που περικλείει η καταστολή σε βάρος των αναρχικών, θα αποφεύγουν να επιδίδονται σε άσκοπη βία και βασανιστήρια σε βάρος τους.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι αν οι σύντροφοι Κώστας Πέτρου και Πασχάλης Λιάλιαρης, που κλείνουν σε λίγες μέρες 5 μήνες φυλακή μέσα στο απαίσιο κάτεργο του Γεντί-Κουλέ, επειδή συμμετείχαν στην κατάληψη της Φυσικομαθηματικής Σχολής, παραμείνουν στην φυλακή, θα ανοίξει ο δρόμος για να οδηγηθούν και πολλοί άλλοι σύντροφοι στη φυλακή. Τα βασανιστήρια αναρχικών θα καταστούν πάγια τακτική της αστυνομίας και το κράτος θα μπορεί να μεταχειρίζεται τους αναρχικούς σαν «λήμματίες».

Και, βέβαια, η παγίωση της τρομοκρατικής αντιμετώπισης των αναρχικών από μέρους του κράτους θα αποθαρρύνει και πολλούς απ' τους συντρόφους που «το λέει η καρδιά τους», και τα επίπεδα μαχητικότητας του αναρχικού χώρου, που έχουν επιτευχθεί μετά από τόσα χρόνια αγώνες, θα πέσουν πολύ χαμηλά.

ΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗΝ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΩΣΤΑ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΗ ΛΙΑΛΙΑΡΗ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ.

Εμείς δεν θα πάψουμε να μιλάμε για τα παιδιά στη Θεσσαλονίκη και να αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωσή τους, όσο βρίσκονται ακόμα στη φυλακή.